

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2Tos/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920010299
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5920010299.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudkýň JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. februára 2021, sťažnosť odsúdeného P. K. proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1Nt/40/2020 zo dňa 26.10.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného P. K. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Ružomberok postupom podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného P. K. na povolenie obnovy konania vedeného pôvodne na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 1T/117/2013, ktoré sa skončilo rozsudkom zo dňa 4.12.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/3/2014 zo dňa 13.2.2014 pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení odsúdený P. K. priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí podal sťažnosť. Podanú sťažnosť následne odôvodnil písomným podaním zo dňa 16.12.2020, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 22.12.2020.

Odsúdený navrhuje, aby krajský súd po preskúmaní veci napadnuté uznesenie Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1Nt/40/2020 zo dňa 26.10.2020 zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, a to z dôvodu, že rozhodnutie okresného súdu považuje za predčasné, ktoré náležite nereflektuje na požiadavku a podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. a na jeho výklad a aplikáciu, súdnu prax súdov SR či stanoviská Najvyššieho súdu SR. Odsúdený poukazuje na rôzne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj nálezy Ústavného súdu SR, pričom z právnych konštatácií, ktoré majú na mysli vyššie vecne označené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, vyplývajú aj požiadavky, že súd, resp. sudca konajúci o návrhu na obnovu konania nemá vychádzať z dopredu prijatého presvedčenia, že obžalovaný spáchal čin, ktorý je mu kladený za vinu tak, aby dôkazné bremeno ležalo na strane prokuratúry a aby prípadné pochybnosti boli využité v prospech obžalovaného, nakoľko aj v konaní o obnove konania je potrebné ctiť požiadavku princípu prezumpcie nevinoty, a teda aj zásadu in dubio pro reo, pričom zároveň Ústavný súd uvádza, že súd, resp. sudca rozhodujúci o obnove konania by mal k posúdeniu veci pristupovať nezaujatý, to znamená byť v zásade otvorený tomu, že predložený dôkaz môže potenciálne doterajšie rozhodnutie o vine zvrátiť, pričom napádané uznesenie Okresného súdu Ružomberok zjavne nerešpektuje a ani nespĺňa túto požiadavku, a to vrátane prejavu a prezentácie, resp. aj použitia formulácií, z ktorých možno takmer s určitosťou vyvodit' poznatok, že u konajúceho súdu, resp. samosudcu pri posúdení veci absentovali požiadavky nezaujatosti a nestrannosti, napríklad zo strany odôvodnenia napadnutého uznesenia, keď súd po vykonanom dokazovaní na verejnom zasadnutí po preskúmaní návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, ako aj spisového materiálu dospel k záveru, že tento návrh zo strany odsúdeného nie je dôvodný, pričom svoju argumentáciu prednesenú súdu na verejnom zasadnutí dňa 26.10.2020 považuje

za podstatnú a poukazujúcu na skutočnosti, ktoré v pôvodnom konaní boli, s podstatnými chybami, konaním a postupom orgánov činných v trestnom konaní už v samom začatí trestného konania a boli spôsobené už v prípravnom konaní. Išlo o úkony extrémne zaujatých príslušníkov PZ, pričom procesné úkony boli vedené a vykonávané v prudkom rozpore s požiadavkami a úlohami OČTK, ktoré upravuje § 1 Tr. por. a boli jednostranne a účelovo interpretované v jeho neprospech a tak, aby ovplyvňovali prokuratúru a súd. Tento protiprávny postup má pôvod v doslovnej pomste voči jeho osobe z nedávnej minulosti, a to že si dovoľil podať trestné oznámenie na niekoľkých príslušníkov Mestskej polície Ružomberok, pričom nesúhlasí so subsumáciou a prijatím právnej kvalifikácie podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., teda lúpeže, ktorej sa mal údajne dopustiť. Sú tu skutkové i dôkazné rozpory navzájom a zároveň úplná absencia objasnenia okolností stíhaného činu, ktorý nebol v pôvodnom konaní náležite zisťovaný, a teda ani náležite objasnený, pričom v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súd po jeho návrhu len formálne cituje ním oznámené nové skutočnosti, avšak bez toho, aby sa s nimi v materiálnom zmysle a požiadavkami podľa § 394 ods. 1 Tr. por. vôbec zaoberal a najmä žiadnym spôsobom bližšie neuviedol, nevysvetlil a neodôvodnil prečo, resp. na akom základe, či dôvodoch ním predložené nové skutočnosti a argumenty nepovažoval za skôr neznáme a zároveň jeho návrh bez ďalšieho ako nie dôvodný zamietol, pričom pravdivosť jeho tvrdení, a to skutočnosť, že si od poškodeného slušne pýtal - žobral 2 eurá nebola nikým a ničím nijako spochybnená a vyvrátená, a to ani v pôvodne vedenom trestnom konaní, ani v konaní o jeho návrhu vedenom pod sp.zn. 1Nt/40/2020, v ktorom podrobne opísal a rozviedol skutkové okolnosti a najmä skutočnosti, že z jeho strany nedošlo ku žiadnemu fyzickému napádaniu, a to ani verbálnemu a tiež ani ku žiadnej hrozbe násillia, ktoré má na mysli ustanovenie § 188 ods. 1 Tr. zák., pričom popis údajnej skutkovej vety v uvedenom konaní je doslova spleť umelo vykonštruovaných konšpiračných tvrdení v rovine protiprávných excesov vyrobených konajúcimi OČTK za každú cenu, aj za cenu porušenia zákona. Pôvodné konanie teda nebolo vedené v súlade so zákonom, pretože boli porušené tie najdôležitejšie požiadavky na zákonnosť procesu a jeho práva osoby obvinenej, pričom si je vedomý skutočnosti, že inštitút obnovy konania neslúži na nápravu procesných pochybení a porušení. Namieťa hodnotenie ním predložených nových dôkazov a skutočností, ktoré okresný súd v rozpore s vykonaným dokazovaním vyhodnotil, poukazujúc na stav veci z pôvodného konania pod sp.zn. 1T/117/2013 bez toho, aby ním novo označené skutočnosti a dôkazy overil, vykonal a vyhodnotil. Odsúdený ďalej poukazuje na článok 154c ods. 1 a ďalšie Ústavy SR, pričom poukazuje na nespravodlivosť procesu a odsúdenie jeho osoby v pôvodnom konaní rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/117/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/3/2014. Poukazuje na princíp právnej istoty, ktorý musí ustúpiť za účelom zaistenia nápravy základných väd alebo v prípadoch justičných omylov. Pri rozhodovaní, či má byť povolená obnova konania je povinnosťou súdu preskúmať, či navrhovaný dôkaz je dôkazom novým, súdu skôr neznámym a či by na základe neho mohlo dôjsť k inému rozhodnutiu vo veci, napríklad svedok W. v pôvodnom konaní nebol predvolaný do pojednávacej miestnosti a on nemal právo na kontradiktórne konanie, ani princíp rovnosti zbraní. Bol pod hrozbou vysokého trestu a okolností a pod takýmto vplyvom bol nútený prisvieďať a súhlasiť so všetkým, čo mu bolo povedané a zároveň od neho vyžadované. Odsúdený opakovane v rôznych častiach svojej sťažnosti namieťa procesný postup súdu, prezentuje jeho hodnotenie pôvodného konania, skutočnosti, že okresný súd nevyhovel jeho návrhu, poukazuje na nezákonnosť konania, nedostatočné odôvodnenie uznesenia okresného súdu, ktorý sa nevyporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie o jeho návrhu na obnovu konania. V závere svojej sťažnosti odsúdený poukazuje na konkrétne prípady povolených obnov konania, a to na základe menej dôležitej skutočnosti ako napríklad uznesenie Okresného súdu Svidník z 19.3.2018, sp.zn. 1Nt/10/2017, Okresného súdu Revúca zo dňa 17.10.2016, sp.zn. 1Nt/11/2016 a ďalšie, pričom zdôrazňuje, že v pôvodnom konaní vedenom pod sp.zn. 1T/117/2013 došlo k porušeniu všetkých princípov, ktorými sa riadi teória dokazovania, princíp opomenutých a doslova nevykonaných odignorovaných dôkazov, princíp verifikácie dôkazov, princíp deformácie a manipulácie dôkazov, na ktorých boli vyvodzované zistenia a závery rozhodnutia, ktoré však pri racionálnom zhodnotení z neho nevyplývajú, princíp zákazu svojvôle, či už absentujúca logika dôkazov sa totiž navzájom prelínajú, tak v pôvodnom konaní, ako aj v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré mu súd prvého stupňa bez ďalšieho zamietol. Preto navrhuje, aby súd jeho sťažnosti vyhovel a rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok zrušil a nariadil predvolanie a vypočutie svedkov W. a poškodeného W., aby boli k veci vypočutí pred súdom, aby mal reálnu možnosť uplatnenia práv osoby obvinenej a odsúdennej, pretože tento postup je nútený vnímať a považovať za odopretie práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Prokurátor sa k sťažnosti odsúdeného písomne nevyjadril.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného P. K. nie je dôvodná.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo prvostupňovým súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Výrok o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci odsúdeného P. K., vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 1Nt/40/2020, zodpovedá stavu veci a zákonu.

Nadriadený súd v posudzovanom prípade zdôrazňuje nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Povinnosť vyplývajúca z citovaného zákonného ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., t.j. zistiť skutkový stav veci náležite a v takej kvalite, aby o ňom nevznikli dôvodné pochybnosti, platí nielen pre rozhodovanie o otázke viny a trestu, či nároku na náhradu škody, ale aj pre rozhodovanie ktorejkoľvek otázky, ktorú treba v trestnom konaní riešiť. Uplatňuje sa v každom štádiu trestného konania, teda aj v konaní o povolenie obnovy konania. Preto náležite musí byť zistené tiež to, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. Z týchto zistení treba vychádzať pri rozhodovaní, čo okresný súd dôsledne rešpektoval.

Výrok, ktorým bol zamietnutý návrh odsúdeného P. K. na povolenie obnovy konania zodpovedá stavu veci a zákonu. Takémuto rozhodnutiu nemožno vytknúť žiadnu procesnú chybu či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je dostatočné a presvedčivé.

Treba stručne pripomenúť, že rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/117/2013 zo dňa 4.12.2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/3/2014 zo dňa 13.2.2014, právoplatným 13.2.2014, bol obžalovaný P. K. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Prvostupňový súd v súlade so zákonom vyložil citované ustanovenie Trestného poriadku tak, že súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania v prvom rade musí skúmať existenciu nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych a až následne potom zisťuje, či takéto nové skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojitosti s už známymi môžu odôvodniť iné rozhodnutie týkajúce sa viny alebo trestu.

Prvostupňový súd sa v predmetnom konaní dôsledne vysporiadal so skutočnosťami, ktoré by podľa mienky odsúdeného mohli zakladať dôvody pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie aj

podrobne v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por. odôvodnil, pričom krajský súd sa stotožňuje s presvedčivým odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň odkazuje.

Krajský súd pripomína, že v konaní o povolení obnovy konania súd nemôže preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa pri rozhodovaní súd vyrovnal so všetkými okolnosťami a s obhajobou obvineného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (R 33/1988). Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nie je totiž konaním založeným na revíznom princípe. Pri obnove konania sa rozhoduje, či nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia, môžu odôvodniť iné rozhodnutie, než aké bolo urobené v pôvodnom konaní.

V konaní o povolenie obnovy konania, ako už bolo uvedené, neplatí revízny princíp, preto je súd oprávnený zaoberať sa len tými výrokmi, pri ktorých navrhovateľ sa povolenia obnovy konania domáha. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok v trestnom konaní je založená na skúmaní a hodnotení nových dôkazov a skutočností, ktoré sú súdu predložené ako reálne dôkazy a skutočnosti a súd musí skúmať, či v pôvodnom konaní tieto nové dôkazy a skutočnosti boli súdu známe a či majú význam v trestnom konaní z hľadiska ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. Citované ustanovenie upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a, ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa však zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

Aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v zákonom ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. pre povolenie obnovy konania. Pokiaľ ide o sťažnostné námietky odsúdeného, tieto sú v podstate súhrnom a opakovaním jeho obhajobných tvrdení, na ktoré už poukazoval pred prvostupňovým súdom, ako aj v rámci odvolacieho konania pred Krajským súdom v Žiline, konania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania a s ktorými námietkami sa súd prvého stupňa dôsledne vysporiadal v napadnutom rozhodnutí, a ktoré v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme. Krajský súd po analýze písomných dôvodov sťažnosti podanej samotným odsúdeným (aj po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu Okresného súdu Ružomberok sp.zn. 1T/117/2013, vrátane spisov vedených na OS Ružomberok pod sp.zn. 1Nt/37/2017, 1Nt/25/2016, v ktorých bol dvakrát podávaný odsúdeným návrh na povolenie obnovy konania) v rámci materiálneho chápania práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu ustálil, že odsúdený neuviedol žiadne také nové podstatné okolnosti, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako nové dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. Zároveň dodáva, že podanie odsúdeného označené ako odôvodnenie sťažnosti je založené na všeobecnej a do značnej miery nesúrodej, až chaotickej argumentácii, ktorej chýba nevyhnutná miera konkretizácie na predmetnú právnu vec. Kvalitu a obsah každého súdneho rozhodnutia totiž v podstatnej miere predurčuje účastník konania kvalitou svojej argumentácie. Celkovo sa sťažnosť odsúdeného javí ako snaha za každú cenu vyprodukovať a uplatniť pred krajským súdom čokoľvek, čo by podľa jeho názoru mohlo pomôcť zvrátiť nepriaznivé právoplatné rozhodnutie súdov o jeho osobe a skutku. Argumentuje absolútne nepriliehavými prípadmi vedenými pred Najvyšším súdom SR, okresnými súdmi, či nálezmi Ústavného súdu SR a krátkymi anotáciami vybraných statí z rozhodnutí, ktoré zovšeobecňuje a ktoré sú prispôsobené na účelové konštatovania, ktoré majú sťažnosti dodať punc fundovanosti. Jeho námietky smerujú proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdom prvého stupňa aj odvolacieho súdu v pôvodnom konaní pod sp.zn. 1T/117/2013, ako aj rozhodnutia Okresného súdu Ružomberok, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania zo dňa 26.10.2020, vedený pod sp.zn. 1Nt/40/2020. V podstate spochybňuje súdmi ustálený skutkový stav pri skutku pod bodom č. 2/ rozsudku a predkladá krajskému súdu vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov a následne predkladá vlastnú verziu skutku založenú na inom pre neho priaznivom hodnotení dôkazov s poukazovaním na pochybenia orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania. Nestotožňuje sa ani s obsahom a rozsahom a argumentáciou súdu prvého stupňa v uznesení zo dňa 26.10.2020.

Krajský súd dáva do pozornosti odsúdenému, že nielen prvostupňový súd v pôvodnom konaní, ale aj Krajský súd v Žiline pri rozhodovaní o odvolaní obžalovaného sa podrobne vypořádali s ním namietaným hodnotením dôkazov, predovšetkým výpoveďou svedka - poškodeného V. W. (vypočutého aj na hlavnom pojednávaní), ktorý vo všetkých výpovediach popísal fyzický útok obžalovaného, o ktorom bezprostredne po útoku povedal svedkovi W., ako aj s námietkami odsúdeného, že v posudzovanom

prípade ide o pomstu zo strany Mestskej polície, ktorú súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, pretože tieto indície nemajú žiadnu oporu v zabezpečených dôkazoch. Z návrhu odsúdeného nevyplývalo, že by svedok - poškodený a svedok W. mali v tomto konaní o povolenie obnovy konania uviesť oproti pôvodným vyjadreniam také nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení s už vykonanými mohli viesť k inému záveru o vine odsúdeného. Skutočnosť, že odsúdený P. K. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení a okresný súd si neosvojil hodnotenie dôkazov podľa predstáv odsúdeného, nemôže sama osebe viesť krajský súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa a nie je naplnením dôvodov v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd poznamenáva, že preskúmaval zákonnosť postupu konania, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozhodnutia a to konkrétne aj pokiaľ ide o námietku odsúdeného procesnej povahy obsiahnutú v jeho sťažnosti, keď odsúdený naznačuje možnú zaujatosť súdu sponchyňovaním jeho nestrannosti. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že tu absentuje uvedenie konkrétnych dôvodov, pre ktoré mal byť vo veci konajúci sudca v tejto veci zaujatý. V širšom kontexte oboznámenia sa so sťažnosťou odsúdeného je zrejmé, že odsúdený je v podstate nespokojný s výsledkom konania, keď súd prvého stupňa jeho návrhu nevyhovel. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na ustanovenie § 32 ods. 6 Tr. por. v zmysle ktorého, o námietke zaujatosti, ktorá sa týka len procesného postupu súdu alebo ak námietka je založená na iných dôvodoch ako na dôvodov podľa § 31 Tr. por., o takejto námietke sa nekoná. Krajský súd ani sám nezistil žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by mal byť vo veci konajúci sudca súdu prvého stupňa z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený, pričom krajský súd dáva odsúdenému do pozornosti, že sudca môže byť vylúčený len z taxatívne zákonom určených dôvodov. Zároveň v rámci procesného postupu súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutie, nebolo zistené ani iné závažné porušenie procesných predpisov (vrátane práva na obhajobu), ktorého následkom by bolo nezákonné a vecne nesprávne rozhodnutie v tejto veci.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom (sťažnostnom) konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o sťažnosti a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom (sťažnostnom) konaní.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, krajský súd vyhodnotil sťažnostné námietky odsúdeného ako nedôvodné a z tohto dôvodu aj neakceptovateľné. Krajský súd zdôrazňuje, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Pre úplnosť krajský súd dodáva, že prvostupňový súd sa dôsledne vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré odsúdený P. K. žiadal povoliť obnovu konania, presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlil nedôvodnosť návrhu odsúdeného. Konštatovanie okresného súdu, že nezistil podmienky konania podľa § 394 Tr. por. je zákonné a správne, a preto zákonný je i jeho postup, keď podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného P. K. na povolenie obnovy konania.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd, odkazujúc v ostatnom na správne dôvody napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného P. K. postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.